

NOSEĆI ZIDOVI

POPUTNINA

Važiće samo ono što smo voleli, nećeš poneti drugo,
Piše Glorija, lekar na specijalizaciji,
U svojoj hladnoj (ali lepoj) Perudi koja se
U vremenu otvara stražarima vetra,

Iz svoje renovirane bolnice, paganskog hrama
U zdravlje Države. Sve je to ipak tačno, mislim,
Možda je tačno, ali za nju, ili za nekog drugog.
A ja, ja, pesnik s trećeg četvrtog sprata,

Gotovo Lombardijac u duši, kao ona slavna
Imena što pišu o jezerima i poljima
Pokrivenim maglama ili gradskim smogom
(A grad je obično Milano),

Naviknut da fantaziram nad kakvom
Grupicom krunastih liski što plivaju
U baruštini provincijske reke rečice
(Pre nego simbola, evo lake alegorije)!

Glorija, ja se nadam, zbog tebe i svih drugih,
Da je to što pišeš tačno.
A onda se upitam: da li sam ja iskupljen?
Da li sam ikada okusio ili stopio osećaj

I posed jednog hormona u minimalnoj
poluminimalnoj koncentraciji u nekoj
Sinapsi koju ja i ti zovemo „voleli“?
I šta još treba da ponesemo? I gde,

Da li bar to znamo?

PIŠEM IZ JEDNE REGIJE

za G. R. (1988–2016)

Pišem iz jedne regije potpuno premrežene
Podzemnim kablovima od stakla i bakra
Ograđene isprekidanim lancima planina
Ka severu a ka jugu more. Ka zapadu ravnice.

Počinju kiše po lišću na ulicama
Magle vezuju zgrade jednu po jednu
Dok dimnjake obavijaju oblaci
U krajevima razasutih fabrika.

Spustiću se tihim bulevarom s drvećem i koprivama
Što vodi prema reci u novembarskoj večeri
Obožavaću kombajne što neumorno seku

Jazbine miševa gnezda jarebica ćube livadarki
I lekovite trave. Zečeve lisice i nutrije.
Osetiću se delom krvave šikare.

VATRA

Tu smo ceo dan
Skupljamo suvo granje,
Male komade kore.

Drva za hladnoću
Koja vezuje prve omče
Oko starih dudova.

Toplina kuće
U zavučenoj senci.
Zimska svetlost.

Samoća jednog psa
Zavija na lancu.
Samo smo ti i ja tu,

I skupljamo komade
Kore, svetlucave
LJuspe sati

I godišnjih doba.
Zapalićemo vatru
Od delićâ tog malo.